

дънести гащи, окиченъ отъ глава до пети съ ножове, ятагани, пищови и пушка на рамо. Този народенъ изедникъ, очевидно бѣше пратенъ отъ турцитѣ, да плаши раята, за да стои мирна, да не дига възстание... Пъргавитѣ млади селянчета се нагласиха да го премахнатъ, но старитѣ и опитнитѣ не ги оставиха, като казваха: стойте! за този келявъ потурнакъ ще изгори цѣло село. Ето „дѣдо Иванъ“ (рускитѣ войски) вече сж на Дунава. Днесъ биятъ Свищовъ. Топоветѣ се чуватъ нощно време чакъ въ Търново. Селянитѣ — мъже и жени, чуваха тѣзи думи, усмихваха се, възрадвани и всѣки мирно отиваше дома си да дочака на сутрината по-добри известия. Ние малкитѣ хлапета тичахме като луди, подслушвахме презъ ключалкитѣ и бѣгахме като пилци по кжщитѣ да се гордѣемъ предъ сестритѣ си, че ще идемъ на бой.

На 16 юний вечеръта единъ непознатъ човѣкъ, потъналъ въ потъ и прахъ, пристигна въ селото и съобщи на вѣрни хора, че вчера (15 юний) руската войска съ многобройни шлепове, понтони, лодки и други плавателни сждове минала Дунава и превзела града Свищовъ. Днесъ рускиятъ царъ Александъръ ІІ съ една лодка излѣзълъ на брѣга и влѣзълъ тържествено въ града, посрещнатъ отъ народа съ радостни сълзи на очи. Турцитѣ избѣгали. Царътъ влѣзълъ въ кжщата на единъ гражданинъ. Много българи се спуснали да цѣлуватъ ржка на Освободителя. Въ града имало единъ 80 годишенъ старецъ, на име Иваница Алексиевъ. Той отъ дете чакалъ да дойдатъ руситѣ. Като видѣлъ руския царъ, спусналъ се съ сѣ сила, падналъ предъ нозетѣ на царя и извикалъ: „Сега искамъ да умра! Видѣхъ тогава, когото очаквахъ“! И, наистина, довечеръта зарадвания старецъ, развълнуванъ отъ радость, падналъ на земята и умрѣлъ.